

muligt efter at have fået kendskab til, at legitimationen er bortkommet, eller inden rimelig tid efter bortkomsten. Pligten til at underrette kreditor består, selv om kontokortets bortkomst ikke kan bebrejdes kontohaveren. Uanset om han har fået kendskab til bortkomsten, bliver han ansvarlig for uberettiget brug, hvis han ikke inden rimelig tid efter bortkomsten underretter kreditor. Kontohaveren har således pligt til løbende at kontrollere, at kontokortet er i hans besiddelse, jfr. betænkningen s. 109.

Udvalget har anset det som en selvfølge, at kontohaveren endvidere er ansvarlig for køb, der foretages af nogen, som han har overladt kontokortet til, selv om den, der har fået kortet overladt, misbruger sin rådighed over kortet, f. eks. ved at købe for større beløb end aftalt mellem ham og kontohaveren, jfr. betænkningen s. 109. Justitsministeriet er enig i, at kontohaveren bør være ansvarlig i sådanne tilfælde, men har dog fundet det rigtigst, at dette nævnes udtrykkeligt, og har derfor medtaget en bestemmelse herom i nr. 3.

Til stk. 2.

Det følger af reglen, at ansvar efter stk. 1 for køb, der foretages efter, at kreditor har fået meddelelse om, at kontohaveren ikke længere har legitimationen i sin besiddelse, dog ikke kan gøres gældende mod køberen, medmindre kreditor godtgør, at han ikke har kunnet hindre købet. Der henvises herom til betænkningen s. 110.

Til § 36

Bestemmelsen betyder, at loven finder anvendelse i visse tilfælde, hvor en løbende kredit er udnyttet til andet end køb af løsøre, nemlig i de tilfælde hvor en kontoaftale giver mulighed for at udnytte kreditten til såvel køb af løsøre som til andet. Baggrunden herfor er, dels at det i sådanne tilfælde ofte vil være umuligt at fastslå, i hvilket omfang saldoen hidrører fra køb af løsøre eller fra erhvervelse af en service- eller tjenesteydelse, dels at samme hensyn stort set gør sig gældende, hvad enten kreditten er udnyttet til køb eller til andet. Justitsministeriet har fundet, at alle de af lovens bestemmelser, som gælder for kontokøb, bør finde anvendelse i disse tilfælde og ikke kun – som efter § 36 i betænkningssudkastet – de særlige regler for kontokøb, som er medtaget i kapitel 4.

Bestemmelsen vil eksempelvis have betydning i relation til benzinselskabernes kontoaftaler, som både kan udnyttes til køb og til erhvervelse af de forskellige tjenesteydelser, servicestationerne udfø-

rer, f. eks. reparationer og vask.

Til § 37

Bestemmelsen bemyndiger justitsministeren til at fastsætte regler om, at skriftlige aftaler og dokumenter, der er omfattet af loven, skal være påtrykt en af ministeren udfærdiget vejledning om køberens retsstilling. Bestemmelsen svarer til § 37, stk. 2, i udvalgets udkast. Det er muligt, at der vil vise sig at være behov for en sådan vejledning, dog formentlig kun i forbruger køb. Værdien af vejledningen vil i høj grad afhænge af, om den kan udarbejdes i en overskuelig form uden at blive for omfattende.

I givet fald kan der formentlig især være behov for at vejlede om, hvorvidt købet giver kreditor ret til at tage det solgte tilbage, og på hvilken måde tilbagetagelse skal ske, samt om køberens retsstilling efter lovforslagets §§ 9, 13, 23 og 28. Også købeloven indeholder en række bestemmelser, som er af væsentlig betydning for kreditkøberens retsstilling, særlig hvor det købte viser sig at være mangelfuldt. Det er derfor muligt, at en eventuel vejledning i medfør af § 37 også bør informere om de vigtigste beføjelser, som køberen har efter købeloven.

Til § 38

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til § 17 i kreditkøbsudvalgets lovudkast, jfr. betænkningen s. 84.

Bestemmelsen har betydning for sælgerens oplysningspligt efter § 8, stk. 1, nr. 3–6, og i kontokøb for kreditors oplysningspligt efter § 33, nr. 3–4, og § 34, nr. 3. Det kan kun aftales, at renten skal variere med forhold, som kreditor er uden indflydelse på, f. eks. Nationalbankens diskonto. Oplysningerne skal i så fald gives på grundlag af renten på tidspunktet for oplysningerne og med angivelse af, hvorledes renten er variabel.

Til § 39

1. Bestemmelsen, som afløser § 38 i betænkningssudkastet, sanktionerer civilretligt overtrædelse af pligten til i forbruger køb, der ikke sker i henhold til en kontoaftale, at oplyse kreditomkostningerne efter § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, og stk. 2.

2. Som nævnt under pkt. 7.i i de almindelige bemærkninger har udvalgets flertal i betænkningssudkastet skitseret en løsning, hvorefter tilsidesættelse af oplysningspligten efter lovudkastet civilretligt bør sanktioneres således, at manglende eller